

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący)

SSN Dariusz Dończyk (sprawozdawca)

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z wniosku T. M.

z udziałem J. K.

o egzekucję świadczeń pieniężnych,

na posiedzeniu niejawnym 15 grudnia 2022 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,

na skutek przedstawienia przez Sąd Rejonowy w Rybniku

postanowieniem z 2 maja 2022 r., sygn. akt I Cz 10/22,

zagadnienia prawnego:

Czy w przypadku stwierdzenia umorzenia z mocy prawa postępowania egzekucyjnego, wszczętego przed wejściem w życie ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych, na podstawie art. 823 k.p.c. z uwagi na bezczynność wierzyciela, gdy skutek w postaci umorzenia nastąpił po wejściu w życie wymienionej ustawy, dopuszczalne jest obciążenie wierzyciela opłatą stosunkową zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy o kosztach komorniczych, czy też opłata powinna zostać określona na podstawie art. 29 ust. 4 powołanej ustawy?

odmawia podjęcia uchwały.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 19 października 2021 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Rybniku stwierdził, że postępowanie uległo umorzeniu z mocy prawa (pkt 1); ustalił wysokość kosztów postępowania egzekucyjnego na kwotę 571,38 zł i stwierdził, że dłużnik pokrył koszty do wysokości 362,12 zł, pozostałymi kosztami

w wysokości 209,26 zł obciążył wierzyciela (pkt 2) oraz wezwał wierzyciela do zapłaty niepokrytych kosztów egzekucji (pkt 3). W uzasadnieniu postanowienia komornik sądowy wskazał, że do umorzenia postępowania doszło na podstawie art. 823 k.p.c. z uwagi na bezczynność wierzyciela, którego obciążono opłatą stosunkową w kwocie 209,26 zł zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych (tekst jedn. Dz. U. z 2021 r., poz. 210 – dalej: „u.k.k.” albo „ustawa o kosztach komorniczych”). W ciągu roku wierzyciel nie dokonał czynności niezbędnej do dalszego prowadzenia postępowania, nawiązując do postanowienia z 13 sierpnia 2020 r. o zawieszeniu postępowania z uwagi na śmierć dłużnika.

Powyższe postanowienie zostało zaskarżone przez wierzyciela skargą, w której domagał się kolejno uzupełnienia postanowienia o wskazanie jako podstawy prawnej umorzenia art. 823 k.p.c. oraz uchylenie punktu drugiego, w zakresie opłaty w wysokości 209,26 zł, i uchylenie punktu trzeciego postanowienia. Zarzucił błędne zastosowanie art. 29 ust. 1 u.k.k. poprzez uznanie, że w przypadku umorzenia egzekucji na podstawie art. 823 k.p.c. wierzyciel powinien być obciążony opłatą stosunkową, podczas gdy należy zastosować regulację zawartą w art. 29 ust. 4 u.k.k.

Postanowieniem z 30 listopada 2021 r. Sąd Rejonowy w Rybniku oddalił wniesioną przez wierzyciela skargę na postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Rybniku z 19 października 2021 r. Wskazał, że komornik sądowy zasadnie obciążył wierzyciela opłatą na podstawie art. 29 ust. 1 u.k.k., który znajduje zastosowanie również w przypadku umorzenia postępowania z mocy prawa na podstawie art. 823 k.p.c. Przepis art. 29 ust. 1 u.k.k. powinien być stosowany w tym przypadku w drodze analogii, gdyż art. 823 k.p.c. został uchylony, a skutki „bezczywności wierzyciela” zostały przeniesione do art. 824 § 1 pkt 4 k.p.c. Na postanowienie z 30 listopada 2021 r. wierzyciel wniósł zażalenie do innego składu Sądu Rejonowego w Rybniku, kwestionując obciążenie go opłatą na podstawie art. 29 ust. 1 u.k.k. Rozpoznając to zażalenie Sąd Rejonowy powziął poważne wątpliwości, którym dał wyraz w postanowieniu z 2 maja 2022 r., którym na podstawie art. 397 § 3 k.p.c. w zw. z art. 390 § 1 k.p.c. przedstawił Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne: Czy w przypadku stwierdzenia umorzenia z mocy prawa postępowania egzekucyjnego, wszczętego

przed wejściem w życie ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych, na podstawie art. 823 k.p.c. z uwagi na bezczynność wierzyciela, gdy skutek w postaci umorzenia nastąpił po wejściu w życie wymienionej ustawy, dopuszczalne jest obciążenie wierzyciela opłatą stosunkową zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy o kosztach komorniczych, czy też opłata powinna zostać określona na podstawie art. 29 ust. 4 powołanej ustawy?

Sąd Rejonowy wskazał, że na gruncie ustawy o kosztach komorniczych rozwiązaniem jest pobieranie przez komornika sądowego opłat egzekucyjnych za przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego (art. 18 ust. 1 u.k.k.). Komornik sądowy jest uprawniony do ich pobierania wyłącznie w wypadkach wyrażonych w ustawie (art. 18 ust. 2 u.k.k.). Wysokość opłat, zarówno już ściągniętych, jak i należnych komornik sądowy ustala każdorazowo w postanowieniu kończącym postępowanie egzekucyjne (art. 21 ust. 1 u.k.k.). Jak wynika z art. 149 ust. 1 ustawy z 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (tekst jedn. Dz. U. z 2021 r., poz. 850 – dalej „u.k.s.”), opłaty te stanowią niepodatkową należność budżetową o charakterze publicznoprawnym.

W stanie prawnym obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z 10 lipca 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1311, dalej: „ustawa nowelizująca”), bezczynność wierzyciela trwająca dłużej niż rok skutkowałą umorzeniem postępowania egzekucyjnego z mocy prawa (art. 823 k.p.c.). Regulacja ta miała zastosowanie w przypadku, gdy wierzyciela obciążał prawny, normatywny obowiązek podjęcia czynności, która była niezbędna do dalszego prowadzenia egzekucji. Z uwagi na umorzenie następujące ex lege wydanie postanowienia o umorzeniu co do zasady nie było wymagane, a jeśli zostało wydane miało skutek wyłącznie deklaratoryjny.

Po wejściu w życie przywołanej ustawy nowelizującej art. 823 k.p.c. został uchylony. Równocześnie zmieniony został jednak art. 824 § 1 pkt 4 k.p.c., zgodnie z którym postępowanie egzekucyjne umarza się w całości lub części z urzędu, jeżeli wierzyciel w ciągu sześciu miesięcy nie dokonał czynności potrzebnej do dalszego prowadzenia postępowania lub nie zażądał podjęcia zawieszonego

postępowania. W uzasadnieniu projektowanej zmiany wskazano, że instytucja umorzenia co do zasady ma zachować swój cel w postaci zdyscyplinowania wierzyciela do podjęcia czynności oraz ochrony interesów dłużnika, pozostającego w niepewności co do swojej sytuacji prawnej i zajętych składników swojego majątku. Zmiana przepisu podyktowana została głównie komplikacjami powstającymi na gruncie występującego w art. 823 k.p.c. umorzenia postępowania egzekucyjnego z urzędu. Należy zatem przyjąć, że założenia towarzyszące regulacji art. 823 k.p.c. oraz art. 824 § 1 pkt 4 k.p.c. są zbliżone, jednakże cel został zrealizowany w odmienny sposób. Według nowych przepisów czynność komornika sądowego w postaci wydania postanowienia o umorzeniu postępowania ma już charakter konstytutywny, a nie wyłącznie deklaratoryjny.

Ustawa nowelizująca weszła w życie z dniem 8 września 2016 r. Przepisy intertemporalne (art. 21 ust. 1 ustawy) statuowały zasadę, zgodnie z którą do postępowań wszczętych i niezakończonych przed wejściem w życie ustawy zmieniającej stosuje się przepisy dotychczasowe. Dalsze ustępy przytoczonego artykułu wskazywały wyjątki od tej zasady, wśród których nie został jednak wymieniony art. 823 k.p.c. W związku z tym, pomimo upływu ponad 6 lat od daty wejścia w życie omawianej nowelizacji, nadal istnieje szereg spraw, w których - w przypadku stwierdzenia umorzenia postępowania z uwagi na bezczynność wierzyciela - konieczne będzie powołanie jako podstawy prawnej art. 823 k.p.c., a samo umorzenie nastąpi z mocy prawa. Tożsamą zasadę intertemporalną ustawodawca przyjął, wprowadzając w życie ustawę o kosztach komorniczych (art. 52 ust. 1 u.k.k.). Jednakże w art. 52 ust. 2 u.k.k. przewidziano wyjątek od zasady kontynuacji w zakresie obciążania opłatami egzekucyjnymi, czyli regulacji zawartych w przepisach art. 29 u.k.k. oraz art. 30 u.k.k. Przywołane przepisy znajdują zastosowanie również do spraw wszczętych i niezakończonych przed wejściem w życie powyższej ustawy.

Najistotniejsza dla analizowanego zagadnienia jest treść art. 29 ust. 1 u.k.k., zgodnie z którym w razie umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela albo na podstawie art. 824 § 1 pkt 4 k.p.c. wierzyciela obciąża opłata stosunkowa w wysokości 5% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania. Regulacja ta stanowi całkowitą modyfikację dotychczasowego

rozwiązania, zgodnie z którym powyższa opłata obciążała dłużnika na podstawie nieobowiązującego już art. 49 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 1309 – dalej: „u.k.s.e.”). W uzasadnieniu projektu ustawy wprowadzającego przedmiotową zmianę wskazywano na chęć uniemożliwienia szykanowania dłużnika, generowania dodatkowych kosztów przez wierzyciela, a także odwoływano się do regulacji art. 203 § 3 k.p.c., umożliwiającej zasądzenie kosztów na rzecz pozwanego w wypadku cofnięcia pozwu. Przepis art. 29 u.k.k. jest stosowany obecnie przez komorników sądowych w wypadku umorzenia postępowania z uwagi na bezczynność wierzyciela, zarówno w sprawach wszczętych po wejściu w życie ustawy o kosztach komorniczych, jak i przed tą datą (z uwagi na intertemporalną regulację art. 52 ust. 2 u.k.k.).

Powyższe rozważania nie rozwiewają jednak wszystkich wątpliwości, jakie rodzą się na gruncie stosowania przepisów ustawy o kosztach komorniczych w odniesieniu do spraw wszczętych przed dniem 8 września 2016 r. i niezakończonych przed tą datą. Mimo że zastosowanie art. 823 k.p.c., następuje w takich sprawach *ex lege*, to przepis ten nie został wymieniony w katalogu przesłanek dopuszczających obciążenie wierzyciela opłatą stosunkową, opisanych w art. 29 ust. 1 u.k.k. Przepis ten przewiduje literalnie wyłącznie dwie przesłanki: wniosek wierzyciela lub sytuację bezczynności wierzyciela opisaną w art. 824 § 1 pkt 4 k.p.c. W przypadku umorzenia postępowania z innych przyczyn niż wskazane w ust. 1, ustawodawca wprowadził w art. 29 ust. 4 u.k.k. zasadę, zgodnie z którą komornik pobiera wówczas od wierzyciela opłatę w wysokości 150 zł.

Część składów orzeczniczych przyjmuje, w ślad za głosami wyrażanymi w literaturze przedmiotu, że powyższa sytuacja stanowi oczywistą lukę prawną. U podstaw tego stanowiska leży stwierdzenie, że art. 823 k.p.c. oraz art. 824 § 1 pkt 4 k.p.c. stanowią regulacje tożsame. Bezzasadne byłoby różnicowanie sytuacji prawnej wierzycieli, którzy dopuszczają się bezczynności w postępowaniu wszczętym przed dniem 8 września 2016 r. i do tej daty niezakończonym, od sytuacji wierzycieli, którzy tożsamą bezczynność zachowują w postępowaniu wszczętym po wskazanej dacie, a do takich skutków prowadzi językowa wykładnia

ustawy. Istniejąca luka prawna musi zostać uzupełniona poprzez zastosowanie art. 29 ust. 1 u.k.k. i obciążenie opłatą wierzyciela.

Inne składy przyjmują z kolei, że stosowanie analogii i uzupełnianie luki prawnej jest w zaistniałej sytuacji niedopuszczalne. Argumentację sądy opierają na publicznoprawnym charakterze opłat komorniczych (art. 149 ust. 1 u.k.s.) oraz istniejącym ustawowym zakazie pobierania opłat, jeśli nie są one przewidziane ustawą (art. 18 ust. 2 u.k.k.). Publicznoprawny charakter należności, jaką od dnia wejścia w życie ustawy o komornikach sądowych niewątpliwie są opłaty komornicze, nakazuje odnieść się do przepisów Konstytucji RP. I tak zgodnie z art. 217 Konstytucji RP nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy. Natomiast w art. 84 Konstytucji RP wskazano, że każdy jest obowiązany do ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych, w tym podatków, określonych w ustawie. W wielu orzeczeniach wydanych na podstawie art. 217 Konstytucji RP Trybunał Konstytucyjny podkreślał, że przepis ten ustanawia bezwzględną wyłączność ustawy dla unormowania: po pierwsze, nakładania danin publicznych, po drugie, dla określania podstawowych elementów konstrukcji tychże danin, zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od ich ponoszenia. W tych materiach konieczne jest więc uregulowanie w samej ustawie wszystkich wymaganych elementów, tak aby unormowanie ustawowe zyskało cechy kompletności, precyzji i jednoznaczności. Na kanwie powyższych rozważań składy orzekające przyjmują, że pomimo istnienia oczywistej rozbieżności między treścią ustawy a zamiarem ustawodawcy, niedopuszczalne jest jej uzupełnienie w drodze analogii. Konsekwencją przedstawionych zapatrywań jest uwzględnienie skargi na czynność komornika w postaci obciążenia opłatą i jej uchylenie w tej części, w jakiej wysokość tej opłaty ustalona została w oparciu o art. 29 ust. 1 u.k.k.

Dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego nie rozwiewa przedstawionych powyżej wątpliwości. Uchwała podjęta w sprawie o sygn. III CZP 62/19 dotyczy sytuacji, w której umorzenie postępowania egzekucyjnego nastąpiło na wniosek wierzyciela złożony jeszcze przed dniem wejścia w życie ustawy

o kosztach komorniczych, a postanowienie w przedmiocie umorzenia wydano po wejściu w życie tej ustawy. W sprawie o sygn. III CZP 34/22 Sąd Najwyższy wskazał, że nie należy stosować art. 29 u.k.k., gdy sześciomiesięczny okres beczynności wierzyciela, który nie wniósł o podjęcie postępowania egzekucyjnego zawieszonego na jego wniosek (art. 824 § 1 pkt 4 k.p.c.), upłynął przed dniem 1 stycznia 2019 r. Z kolei w sprawie prowadzonej pod sygn. III CZP 52/20 na wniosek wierzyciela komornik sądowy zawiesił postępowanie egzekucyjne przed dniem 1 stycznia 2019 r., a umorzenie nastąpiło z mocy prawa w oparciu o art. 823 k.p.c., gdy obowiązywała już ustawa o kosztach komorniczych. Natomiast postanowieniem wydanym w sprawie III CZP 39/22 Sąd Najwyższy odmówił podjęcia uchwały, odwołując się do orzeczeń zapadłych w sprawach III CZP 52/20 i III CZP 62/19. Stan faktyczny, na którego tle zapadło to ostatnie postanowienie, wydaje się zbliżony do okoliczności sprawy. W uzasadnieniu postanowienia Sąd Najwyższy zasugerował, że w sytuacji umorzenia postępowania egzekucyjnego po dniu 1 stycznia 2019 r. na podstawie art. 823 k.p.c. należy rozstrzygać o kosztach egzekucyjnych w oparciu o nieobowiązujący już przepis art. 49 ust. 2 u.k.s.e., wbrew językowej wykładni regulacji intertemporalnej zawartej w art. 52 ust. 2 u.k.k. Bez szerszej argumentacji i nawiązania do szczególnych okoliczności danej sprawy, uzasadnienie to nie pozwala na jednoznaczne uznanie, że przedstawiona wykładnia powinna zostać zastosowana również do rozpoznawanej sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się jednolicie, że podjęcie uchwały rozstrzygającej zagadnienie prawne stanowi - ze względu na jej wiążący charakter (art. 390 § 2 k.p.c.) - wyjątek od zasady samodzielnego rozstrzygania sprawy przez sąd właściwy. Z tego względu uzasadniona jest ścisła wykładnia przesłanek stosowania art. 390 k.p.c. (zob. m.in. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 30 marca 1999 r., III CZP 62/98, OSNC 1999, nr 10, poz. 166 oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 listopada 2008 r., III CZP 21/08, nie publ., z 29 października 2009 r., III CZP 79/09, nie publ. i z 12 stycznia 2010 r., III CZP 106/09, nie publ.). Przedmiotem zagadnienia prawnego może być jedynie taka poważna wątpliwość prawna, której wyjaśnienie w formie uchwały jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy. Na Sądzie przedstawiającym Sądowi

Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne spoczywa obowiązek wykazania nie tylko potrzeby istnienia poważnych wątpliwości, których rozwiązanie jest niezbędne dla rozstrzygnięcia rozpoznawanego środka zaskarżenia, ale także wyjaśnienia na czym polegają wątpliwości Sądu przedstawiającego zagadnienie prawne i dlaczego uważa je za poważne. Przytoczone argumenty podlegają rozważeniu przez Sąd Najwyższy, który bada, czy spełnione zostały warunki do podjęcia uchwały (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, nie publ., z 30 maja 2003 r., III CZP 30/03, nie publ., z 14 listopada 2006 r., III CZP 84/06, nie publ., z 20 listopada 2009 r., III CZP 90/09, nie publ., z 22 października 2010 r., III CZP 80/10, nie publ. i z 18 lutego 2021 r., III CZP 13/20, nie publ.). Nie są one spełnione, jeżeli podjęcie uchwały ma jedynie legitymizować pogląd sądu drugiej instancji (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 18 czerwca 2015 r., III CZP 30/15, nie publ., z 28 stycznia 2016 r., III CZP 105/15, nie publ. oraz z 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14, nie publ.). Instytucja zagadnień prawnych nie może bowiem być wykorzystywana do przerzucenia na Sąd Najwyższy decyzji jurysdykcyjnej obciążającej sąd orzekający.

Konfrontacja treści przedstawionego zagadnienia prawnego z treścią jego uzasadnienia uzasadnia wnioski, że Sąd Rejonowy nie wykazał, czy i z jakich przyczyn ma poważne wątpliwości w podjęciu decyzji jurysdykcyjnej przy rozpoznawaniu zażalenia. Z uzasadnienia postanowienia o przedstawieniu zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego niewątpliwie wynika, że w orzecznictwie i piśmiennictwie prawniczym nie ma jednolitości stanowisk odnośnie do stosowania art. 29 ust. 1 u.k.k. w sytuacji, w której dochodzi do umorzenia postępowania egzekucyjnego na podstawie nieobowiązującego już art. 823 k.p.c. (*ex lege*) już po wejściu w życie ustawy o kosztach komorniczych. Część judykatury i przedstawicieli nauki prawa wskazuje bowiem na konieczność stosowania w takiej sytuacji przez analogię art. 29 ust. 1 u.k.k., a część wskazuje na konieczność stosowania art. 49 ust. 2 u.k.s.e. - obowiązującego do dnia 31 grudnia 2018 r. Powołane przez Sąd Rejonowy orzeczenia Sądu Najwyższego – uchwała z 27 lutego 2020 r., III CZP 62/19, OSNC 2020, nr 11, poz. 94, uchwała z 7 października 2021 r., III CZP 52/20, OSNC 2022, nr 5, poz. 48, uchwała z 28 stycznia 2022 r., III CZP 34/22, nie publ. – dotyczą właśnie tego zagadnienia,

tj. zastosowania art. 29 u.k.k. albo art. 49 ust. 2 u.k.s.e. w sytuacjach bliżej określonych w treści tych uchwał. Przyjęto w nich, że art. 29 u.k.k. nie ma zastosowania, lecz art. 49 ust. 2 u.k.s.e. w sytuacjach, w których: wierzyciel złożył wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego przed dniem wejścia w życie ustawy o kosztach komorniczych; jeżeli sześciomiesięczny okres bezczynności wierzyciela, który nie zażądał podjęcia zawieszonego postępowania egzekucyjnego, upłynął przed dniem wejścia w życie tej ustawy, zaś komornik umorzył postępowanie z tej przyczyny na podstawie art. 824 § 1 pkt 4 k.p.c. po dniu 1 stycznia 2019 r. oraz gdy do zawieszenia postępowania egzekucyjnego doszło na skutek wniosku wierzyciela przed dniem 31 grudnia 2018 r., którego umorzenie z mocy prawa zostało stwierdzone przez komornika sądowego postanowieniem wydanym po dniu 31 grudnia 2018 r. Również postanowienie Sądu Najwyższego z 13 stycznia 2022 r., III CZP 39/22 (nie publ.) dotyczy zagadnienia czy do rozliczenia kosztów przez komornika ma zastosowanie art. 29 u.k.k., czy też art. 49 ust. 2 u.k.s.e. w sytuacji zbliżonej do okoliczności rozpoznawanej obecnie sprawy. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu tego orzeczenia wyraził stanowisko, że miarodajny dla rozstrzygnięcia o kosztach postępowania egzekucyjnego jest art. 49 ust. 2 u.k.s.e. i nie ma potrzeby poszukiwania analogii w stosowaniu art. 29 u.k.k.

Istota przedstawionego Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego nie dotyczy jednak problemu prawnego szeroko omówionego w uzasadnieniu postanowienia Sądu Rejonowego z 2 maja 2022 r., tj. rozstrzygnięcia czy w okolicznościach sprawy powinien mieć zastosowanie art. 29 u.k.k. (ust. 1 albo ust. 4), czy też art. 49 ust. 2 u.k.s.e. Sąd przedstawiający zagadnienie prawne bez wyjaśnienia własnego stanowiska w wyżej omówionej kwestii prawnej zakłada bowiem - o czym przekonuje jednoznacznie treść przedstawionego zagadnienia prawnego - że na kanwie ustalonego stanu faktycznego należy zastosować przepisy ustawy o kosztach komorniczych. Wątpliwość Sądu dotyczy jedynie tego, czy w takim przypadku powinien mieć zastosowanie art. 29 ust. 1 czy też art. 29 ust. 4 tej ustawy. Z uzasadnienia postanowienia przedstawiającego tak sformułowane zagadnienie prawne nie sposób jednak dociec czym spowodowane są poważne wątpliwości Sądu dotyczące rozstrzygnięcia tego zagadnienia. Tylko bowiem w jednym fragmencie uzasadnienia (w punkcie 14) Sąd Rejonowy stwierdza, że art.

29 ust. 1 u.k.k. przewiduje literalnie wyłącznie dwie przesłanki: wniosek wierzyciela lub sytuację bezczynności wierzyciela opisaną w art. 824 § 1 pkt 4 k.p.c., a w przypadkach umorzenia postępowania z innych przyczyn niż wskazane w ust. 1, ustawodawca wprowadził w art. 29 ust. 4 u.k.k. zasadę, zgodnie z którą komornik pobiera wówczas od wierzyciela opłatę w wysokości 150 zł. Sąd Rejonowy nie przedstawił, do jakich wniosków prowadzi wykładnia tych, wyżej powołanych przepisów według przyjętych w judykaturze metod wykładni, czy uzasadnione są różne wyniki tej wykładni oraz z jakich przyczyn wybór właściwego wariantu ich wykładni budzi u niego poważne wątpliwości, mimo wielu wypowiedzi w piśmiennictwie prawniczym oraz orzecznictwie w odniesieniu do sytuacji, w której dochodzi do umorzenia postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 823 k.p.c. już po wejściu w życie ustawy o kosztach komorniczych, gdy również zdarzenie uzasadniające umorzenie postępowania nastąpiło już po wejściu w życie tej ustawy. Uzasadnia to konkluzję, że Sąd Rejonowy nie wykazał przesłanek, że przy rozstrzyganiu zażalenia wierzyciela powziął poważne wątpliwości prawne wymagające podjęcia uchwały przez Sąd Najwyższy. W istocie bowiem przedstawione zagadnienie prawne zmierzało do przerzucenia na Sąd Najwyższy podjęcia czynności jurysdykcyjnej w sprawie.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił podjęcia uchwały.